

i et Samfund, som man mener bedst kunne varetages ved, at man samler dem paa een Haand, og at der er andre Formaal, som man mener rettest kunne varetages af mindre Kredse? Og er det saaledes, mine Herrer, at der er nogen absolut Afskillelse imellem de Formaal, som Staten opfylder, og de Formaal, som Communen opfylder? Nei, ingenlunde. Det er Noget, som ofte gjøres gjældende og i og for sig er fuldstændig sandt, at mange af de Formaal, som Communen opfylder, i Virkeligheden ere, naar man skulde see nærmere paa dem, theoretisk taget Statsformaal, men af praktiske Grunde har man henlagt dem til Communen. Og er det ikke saa, at mange Formaal lader man til visse Tider befølge af Communen og til andre Tider af Staten, ganske efter som man skjønner, at de efter Tidens Forhold bedst kunne varetages enten af den mere almindelige Myndighed eller af de stedlige Myndigheder i den snevrere Kreds? — Men dernæst var det Andet, som den ærede Finanzminister udtalte, jo det, at der ingen Sikkerhed var for, om man ogsaa gik den af Mindretallet anbefalede Vej, at Indtægterne kom frem i det rette Forhold, og at der derfor ingen Sikkerhed var for, at Skatten blev ligelig, ingen Sikkerhed for, at Staten fik sin Skat, og heller ingen Sikkerhed for, at Paaligningen blev billigere. Sa, der staaer jeg rigtig nok aldeles modfat den ærede Finanzminister, og jeg kan ikke indsee, i hvilken væsentlig Grad Leilighedsmomentet her kan faae Betydning. Jeg skal i saa Henseende henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa to Ting. For det Første paa det, at Leilighedsmomentet jo netop i de Regler, vi have antydet, er begrændset, at det jo først kan komme frem, naar Indtægten og Formuen ere satte, og at det kun kommer frem som en Modification af den Skat, der skal sættes efter den givne Indtægt og Formue. Dernæst maa jeg henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at forsaavidt der er Tale om Skat til Staten, da er der atter sat en Begrændsning, som forhindrer, hvad den ærede Minister frygtede for, nemlig at der i Communerne kunde foretages en gennemgaaende Nedsættelse for Alle, hvorved man beva-

rede Forholdet i Communen, men samtidig kom til det Resultat, at Staten fik for Lidt. Der er nemlig opstillet i Antydningerne til vort Forslag, at den samlede Nedsættelse ikke maa overstige $\frac{1}{10}$. Naar man nu altsaa tager fra de Nedsættelser, som i og for sig ere fuldkommen i deres Orden, baade for Skat til Staten og for Skat til Communen paa Grund af særegne Forhold, saa vil jeg spørge, om ikke det Beløb, som Staten kan bedrages for, bliver saa lidet, at det ikke kan komme i Betragtning i Sammenligning med den Alighed, som saa at sige af sig selv kommer frem ved en hvilken som helst anden Eigningsmaade. Den ærede Minister sagde fremdeles, at man ikke var sikker paa, at Communen vilde gaae ned til de laveste Indtægter, thi derved vilde man kun lade ganske Enkelte slippe for Kommunefatten og dog det store Fleertal af Skatteydere slippe billigere til Staten. Dette er ikke Tilfældet. Saaledes som Mindretallet og vistnok Alle have tænkt sig Forslaget gennemført — og disse Ord skal jeg ogsaa henvende til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (E. Nielsen), som i gaar udtalte sig derom — har det ikke været vor Mening, at der absolut skulde være den samme Minimumsats for Skat til Staten, som til Communen, og jeg havde havt istunde at udtale dette, da jeg havde Ordet i gaar, men jeg forglemt det. Det staaer for os som ganske sikkert, at Communen maa gaae ikke saa ganske lidt længere ned end til det Minimum, som sættes for Skatten til Staten; det staaer for os, at Communen ikke blot maa gaae ned til 200, men maaskee til 150 Rd., og at man derimod til Staten maaskee helst bør, ikke alene blive staaende ved 250 Rd., men endogsaa gaae op til 300 Rd. Men de ærede Herrer ville see, at, naar dette bliver Tilfældet, kunne de almindelige Skatteydere ikke slippe billigere til Staten ved at lade 2 à 3 Fattige slippe fri i Communen; thi i saa Fald vil man efter de factiske Forhold blive nødt til at lade slippe fri saa at sige næsten det halve Antal Skatteydere til Communen. Det vil Communen ikke udsætte sig for, og derfor har man derigjennem Sikkerhed for, at ikke alene disse Indtægter, men